

## **Scénář – Lenka Šmerdová – ZŠ genpor. F. Peřiny**

**Už odmala generálka Lenka Šmerdová věděla, že chce pracovat v armádě. V osmdesátých letech ale na střední vojenskou školu holky nebrali, a tak šla na ekonomku. Věřila, že na vysokou se už pak dostane.**

„No bohužel jsem se dozvěděla, že holky zase neberou, jako jo. Tak jsem řekla a jak se jako já na tu vojnu dostanu? Tenkrát bylo pro ženy v armádě několik vojenských jednoletých odborných škol a já jsem si zvolila spojovací protivzdušné obrany státu, která byla tady v Praze.“

**Jako téměř jediná žena mezi vojáky zažila mnoho vtipných situací. Na vrátnici se s ní bavili jako s mužem, často pro ni neměli dámské záchody a nevěděli, jak ji oslovovat.**

„Tak říkali různě paní kapitánová, paní podplukovníková. Což je ale samozřejmě špatně. To bych musela být žena toho kapitána. Takže to byly takové vtipné historky.

„Historicky se nejdřív ženy oslovovaly v hodnostech jako v mužském rodě. Takže jsem říkala kapitán Lenka, tenkrát jsem byla svobodná Pavlačková. Až potom časem se to vlastně začalo přechylovat a skloňovat.“

**V armádě pracovala na více pozicích. V roce 2000 zakládala rekrutační střediska v České republice, kterých bylo dohromady 13. Jezdila kvůli tomu i na zahraniční cesty.**

„A co se týká zahraničí, tak v mém případě to byla vlastně Evropa – Francie, Belgie, Polsko, Maďarsko. Byly to vlastně pracovní cesty, kde jsme získávali zkušenosti. Samozřejmě nastudovávali jsme jejich modely. Protože jsem vlastně měla to štěstí, že jsem mohla stát u vybudování vlastně rekrutací v české armádě.“

**Při své práci zažila mnoho krásných okamžiků, měla kolem sebe skvělé kolegy, na které se mohla spolehnout. Nemínuly ji ale ani velmi smutné události...**

„V poslední letech jsem v armádě, více jak 5 let, měla tu čest vést Vojenský fond solidarity, který pomáhá vojákům a jejich rodinám v těžkých životních situacích. A to mi dalo teda hodně. Člověk najednou mohl prostě být oporou někomu, ke komu se život trošičku obrátil zády.

Když vzpomenu vlastně, to byl ten rok 2018, kdy vlastně nám zemřeli tři vojáci v Afghánistánu a potom ještě na podzim jeden psovod taky. Díky prostě úplně neuvěřitelné podpoře veřejnosti, jsme mohli těm lidem jít předat penízky.

**S rodinami padlých vojáků je Lenka Šmerdová dodnes v kontaktu.**

„Tak jako mě přijali mezi sebe a ty setkání byly smutné.“

„Když... převáželi ty kluky z letiště, do vojenské nemocnice, tak lidi stáli kolem cesty a vzdávali jim hold a to bylo, já se omlouvám, to bylo tak něco silného, že ta veřejnost jim tímto způsobem poděkovala.“